

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 13. februar 2020

Sag 81/2019

A

(advokat Christian Fribjart Andreasen)

mod

TAKS

(advokat Steffen Sværke)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Fogedretten på Færøerne (Sorinskrivarin) den 9. juni 2017 (FS 84/2017) og af Østre Landsrets 5. afdeling den 22. marts 2018 (B-1866-17).

Afgørelsen er efter Procesbevillingsnævnets tilladelse af 22. maj 2019 indbragt for Højesteret den 19. juni 2019.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Poul Dahl Jensen, Henrik Waaben og Jan Schans Christensen.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at sagen nægtes fremme.

Indkærede, TAKS, har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Efter det for Højesteret oplyste solgte As nu afdøde ægtefælle, B, i 2010 en ejendom i Danmark. SKAT fastsatte som følge af ejendomssalget en skønsmæssig ejendomsavance som førte til et krav fra SKAT på i alt 602.538 kr. Kravet blev fastsat ved en årsopgørelse, som blev dannet af SKAT den 12. december 2011 og udskrevet den 20. december 2011. Det frem-

går af årsopgørelsen, at restskatten til indbetaling blev opkrævet med 200.846 kr. hver den 1. februar, 1. marts og 1. april 2012.

SKAT's afgørelse blev ikke påklaget.

Den 3. januar 2013 anmodede SKAT de færøske skattemyndigheder, TAKS, om at bistå med inddrivelsen af kravet. Det fremgår af restanceoversigten, der var vedlagt som bilag til anmodningen, at kravet var opdelt i tre rater med forfaldsdatoer den 1. februar, 1. marts og 1. april 2012, og at kravene ville forælde henholdsvis den 1. februar, 1. marts og 1. april 2015.

Ved brev af 6. februar 2013 anmodede TAKS B om betaling af kravet.

I skrivelse af 5. marts 2013 fra A til advokat Julianna Klett, der efter det oplyste var B og As daværende advokat, hedder det bl.a. (oversat fra færøsk):

”Kære Julianna

Forhåbentligt kan du hjælpe os ud af nedenstående skatteforvikling.

...

Mens B ejede ovennævnte ejendom, har vi desværre ikke haft nogen korrespondance med hverken danske eller færøske skattemyndigheder førend nu, hvor huset er solgt, og B bliver opkrævet mere end kr. 600.000.

Alt i alt forekommer det mig ikke rigtigt, at alle udgifterne i forbindelse med hjælpsomhed og betænkksomhed, som udelukkende koster den, som giver og ingen andre, i dette tilfælde næsten 1 million, skulle vurderes at beskattes med nævnte kr. 600.000.”

Den 2. september 2013 afgik B ved døden.

TAKS anmeldte kravet i dødsboet den 17. september 2013. TAKS fik i april 2014 en bekræftelse på anmeldelsen fra advokat Julianna Klett, som behandlede boet.

Dødsboet efter B blev afsluttet den 30. maj 2014 ved, at boet blev udleveret til A til hensidde i uskiftet bo, hvilket blev meddelt TAKS ved brev modtaget den 2. juni 2014. Der blev ikke udstedt proklama.

Der var i henhold til den færøske arvelov udarbejdet en boopgørelse. Af opgørelsen, der er dateret den 30. maj 2014, fremgår, at passiverne i boet udgjorde dels ”skattegæld, anmeldt, p.t.” på 607.000 kr., dels udgifter til begravelse og boets behandling på 21.926 kr. Det fremgår også, at ”Den beholdne formue” på baggrund af samtlige aktiver og passiver blev opgjort til 2.009.256 kr.

Boopgørelsen, der efter den fortrykte tekst også er sendt til ”ligningskommissionen”, og som er modtaget i TAKS den 2. juni 2014, er dateret og underskrevet af A den 20. marts 2014.

Den 9. december 2015 sendte A et brev til SKAT. I brevet hedder det bl.a.:

”Jeg skriver til dig i håb om hjælp til at kunne få realiteterne eller sagens kerne, som her beskrives, vedrørende min afdøde hustrus efterhånden mere og mere indviklede og rodede skattesag og dens følger frem i lyset, så misforståelser på grund af manglende rettidige oplysninger bliver rettet, og sagen derved bliver bragt til ende og afsluttet. Endvidere ønsker jeg at undgå alle unødvendige personlige skatteproblemer, der tilsyneladende er forestående, men som let kan forhindres ved retfærdigvis som nævnt at afslutte min afdøde kones skattesag.

...

Konkluderende synes jeg ikke, det er rimeligt og rigtigt eller forståeligt for undertegnede at blive afkrævet mere end 600.000 kr. i skat som straf for og skat af tankeløshed og udgifter på ca. 600.000 kr. i forbindelse med at hjælpe sin søn, idet de faste udgifter til huset selvsagt var mange gange større end den af dets beboere betalte husleje, og som derved ikke medførte nogen ekstra skatter til det danske skattevæsen, men kun medførte store omkostninger for den hjælpende.”

SKAT traf den 11. april 2016 afgørelse om ikke at genoptage skatteansættelsen for indkomståret 2010. I afgørelsen henvises til, at B ikke inden for de ordinære frister i skatteforvaltningslovens § 26 havde bedt om genoptagelse. Afgørelsen blev ikke påklaget.

Den 6. december 2016 blev der foretaget udpantningsforretning, og udpantningsudlæg for et beløb på 582.522,03 kr. blev tinglyst på As ejendom den 9. december 2016. A gjorde indsigelse mod udpantningen, og sagen blev herefter indbragt for Fogedretten på Færøerne. Nedsættelsen af beløbet til 582.522,03 kr. er en følge af, at SKAT's oprindelige krav på 602.538 kr. er modregnet i As løn samt i overskydende skat.

Fogedretten på Færøerne traf afgørelse den 9. juni 2017. I afgørelsen hedder det bl.a.:

”Det fremgår af den danske forældelseslov § 17, stk. 1, nr. 4, at forældelsen afbrydes ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dettes udstedelse af proklama. Det følger af de danske regler om udstedelse af proklama, at der ved udlæg af et bo til hensidden i uskiftet bo, skal udstedes proklama. Efter de på Færøerne gældende regler om dødsboskifte, er der alene et krav om udstedelse af proklama i de offentligt skiftede boer.

Retten finder på denne baggrund, at reglen i den danske forældelseslov § 17, stk. 1, nr. 4, under de givne omstændigheder, må fortolkes således, at anmeldelse af krav i boer, der efter de danske regler kræver udstedelse af proklama, ligeledes må anses for retsmæssigt anmeldt i tilsvarende boer på Færøerne, når den person, hos hvem kravet overføres til, i forbindelse med bobehandlingen gøres bekendt med kravet og således har mulighed for at reagere herimod.

I forbindelse med TAKS' anmeldelse af kravet i boet 17. september 2013, og ved angivelsen af kravet på boopgørelsen, samt As underskrift heraf, anser retten derfor forældelsesfristen for afbrudt ved anmeldelse af fordringen i dødsboet, hvorfor

bestemmes:

Sagen fremmes.”

A kærede afgørelsen til Østre Landsret, der ved afgørelse af 22. marts 2018 stadfæstede fogedrettens afgørelse. I landsrettens afgørelse hedder det bl.a.:

”Efter forældelseslovens § 15 afbrydes forældelsen, når skyldneren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.

TAKS' anmeldelse af kravet i Bs dødsbo blev modtaget af skifteretten den 19. september 2013, og i april 2014 bekræftede advokat Julianna Klett på vegne af dødsboet, at boet havde modtaget TAKS' krav. A underskrev den 20. marts 2014 boopgørelsen, hvoraf fremgår, at der i boet er anmeldt skattegæld for 607.000 kr. Ved brev af 30. maj 2014 meddelte skifteretten til TAKS, at boet var udleveret til A til hensidden i uskiftet bo. Det er under sagen ubestridt, at A først ved brev af 9. december 2015 fremsatte indsigelse over for SKAT i Danmark vedrørende det skattekrav, der danner grundlag for fordringen.

Landsretten finder, at TAKS under de givne omstændigheder har haft føje til at antage, at As underskrevne boopgørelse med medtagelse af skattegælden og As efterfølgende overtagelse af boet til hensidden i uskiftet bo sammenholdt med hans manglende reaktion på anmeldelsen af kravet i dødsboet måtte opfattes således, at der ikke var nogen tvist om kravet, og at det således ikke var nødvendigt at iværksætte retslige skridt eller andet til afbrydelse af en eventuel forældelse.

Forældelsen må således anses for afbrudt efter forældelseslovens § 15 i hvert fald fra den 30. maj 2014, hvorefter en ny 3 års frist har været gældende. Da der er foretaget udlæg af pantefogeden den 6. december 2016, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2, og således inden for 3 års fristen, er kravet ikke forældet.

Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om forældelsen må anses for afbrudt tillige efter forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4, eller til om inddrivelseslovens § 18 a finder anvendelse på Færøerne.”

Anbringender

A har anført navnlig, at ejendomsavancebeskatning forfalder til betaling senest den 1. juli året efter kravets stiftelse, hvilket i relation til salget af Bs ejendom er 2010. Den 3-årige forældelsesfrist skal derfor regnes fra 2011, og forældelse indtrådte derfor i perioden 1. februar 2014 til 1. april 2014 og altså ikke først i 2015.

Han har heller ikke erkendt kravet, hvorfor kravet er forældet.

Hvis der skal være tale om afbrydelse af forældelsesfristen ved erkendelse, skal debitor have udvist en sådan adfærd eller handlemåde, som har givet kreditor føje til at antage, at der ikke var nogen tvist om kravet, således at kreditor af den grund måtte kunne gå ud fra, at det ikke ville være nødvendigt at iværksætte retslige skridt. En sådan erkendelse er hverken udtrykkeligt eller stiltiende afgivet, og forældelsesfristen er derfor ikke afbrudt.

Det er TAKS, der har bevisbyrden for, at forældelse rettidigt er afbrudt, og denne bevisbyrde har TAKS ikke løftet.

Der er på intet tidspunkt givet udtryk for en vilje til at ville opfylde kravet, og debtors stadige indsigelser har medført, at TAKS ikke med føje kan have anset kravet for erkendt.

I nærværende sag er der tale om notering af et i dødsboet anmeldt skattekrav, som han har været forpligtet til at oplyse overfor skifteretten, hvad enten han anså skylden for at bestå eller ej. Der blev desuden taget forbehold ved noteringen af kravet, idet det udtrykkeligt bemærkes, at der er tale om et foreløbigt anmeldt krav, og ikke et anerkendt krav. Noteringen af kravet i dødsboet kan derfor ikke anses for en erkendelse af kravet.

Opgørelsen over aktiver og passiver, som skulle anses for at udgøre en erkendelse af kravet, var heller ikke sendt til TAKS, men til skifteretten, hvorfor der heller ikke af denne grund er sket afbrydelse af forældelsesfristen ved erkendelse.

TAKS har anført navnlig, at kravet ikke er forældet.

Forældelse skal regnes fra kravets forfaldsdato. Forfaldsdatoen er fastsat i tre rater i henhold til kildeskattelovens § 58 og § 68, og sådanne løbedage udskyder forældelsesfristens begyndelsestidspunkt, jf. forældelseslovens § 2, stk. 2.

Det fremgår af årsopgørelsen, at restskatten til indbetaling blev opkrævet med 1/3 hver den 1. februar, 1. marts og 1. april 2012. Skattestyrelsen har oplyst, at årsagen til, at fristen blev udskudt med én måned var, at årsopgørelsen blev udskrevet så sent på måneden, at man af hensyn til borgeren udskyder fristen. Dette bør medføre, at forældelsesfristens begyndelsestidspunkt udskydes tilsvarende, men det er konkret uden betydning for afgørelsen af den foreliggende sag, hvor forældelsen blev afbrudt senest i maj eller juni 2014.

Forældelsesfristen blev således afbrudt efter forældelseslovens § 15, idet B og As adfærd gav SKAT og TAKS den opfattelse, at der ikke var tvist om kravet, hvorfor der ikke var anledning til at foretage andre forældelsesafbrydende skridt i form af udpantning mv.

Forældelsesfristen blev afbrudt i hvert fald den 2. juni 2014, hvor TAKS modtog den boopgørelse, A havde underskrevet den 20. marts 2014. B havde på intet tidspunkt rejst indsigelse mod kravet, og dette skete heller ikke i forbindelse med, at A overtog gælden. Ved at overtage en afdød ægtefælles bo efter den færøske arvelovs § 16, sker der et debitorskifte, idet den længstlevende bliver personligt ansvarlig for afdødes forpligtelser. Helt grundlæggende er et debitorskifte udtryk for en anerkendelse af, at gælden består, da den nye debitor jo ikke kan træde i den gamle debtors sted, uden at der heri ligger en anerkendelse af gældens eksistens. Dette må også gælde i forhold til hensidde i uskiftet bo for så vidt angår de krav, som er anmeldt, og som længstlevende ikke udtrykkeligt over for kreditor afviser at være ansvarlig for.

Når der på intet tidspunkt forud for overtagelsen af boet til hensiddent i uskiftet bo er rejst indsigelse mod skattekravet, og når A ved overtagelsen heller ikke gjorde nogen indsigelser mod kravet, kunne SKAT og TAKS med føje gå ud fra, at skattekravet var uomtvistet.

Der løb derfor en ny 3-årig forældelsesfrist fra den 2. juni 2014, som blev rettidigt afbrudt den 6. december 2016, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2.

Retsgrundlag

I forældelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1238 af 9. november 2015 (2007-forældelsesloven), § 15, hedder det:

”Forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.”

Bestemmelsen fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 522 af 6. juni 2007. I bemærkningerne til lovforslaget, lovforslag nr. L 165 om forældelse af fordringer af 28. februar 2007 (Folketingstidende 2006-07, tillæg A, s. 5598 ff.), hedder det bl.a.:

”3.3.1.1. Skyldnerens erkendelse

For så vidt angår afbrydelse ved skyldnerens erkendelse foreslår udvalget en videreførelse af gældende ret. Det indebærer, at forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.

...

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.”

I lovforslagets bemærkninger til de enkelte bestemmelser hedder det om § 15 bl.a. (Folketingstidende 2006-07, tillæg A, s. 5628):

”Til § 15

Det foreslås i § 15, at forældelsesfristen på samme måde som efter gældende ret afbrydes, når skyldneren erkender sin forpligtelse over for fordringshaveren.

I forhold til reglen i 1908-lovens § 2, 2. pkt., 1. led, foreslås en vis præcisering, idet det i bestemmelsen angives, at skyldneren kan erkende forpligtelsen ”udtrykkeligt eller ved sin handlemåde”.

Der tilsigtes dog ikke ændringer af gældende retspraksis med hensyn til, hvad der ligger i erkendelsesbegrebet.”

I betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, s. 288-289, der lå til grund for lovforslaget, hedder det vedrørende gældende ret bl.a.:

”Kravene til afbrydelse ved skyldnerens erkendelse er de samme efter Danske Lov 5-14-4 og 1908-loven. ...

Afbrydelse ved skyldnerens erkendelse af gælden er et alternativ til afbrydelse ved fordringshaverens iværksættelse af retslige skridt ... Det er afgørende er derfor, om fordringshaveren på grund af skyldnerens adfærd med føje har fået den opfattelse, at der ikke er tvist om kravet, således at der ikke er rimelig anledning for fordringshaveren til at anlægge sag.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af 1908-loven, hvad der skal til for at statuere skyldnerens erkendelse, og det nærmere indhold af kravet om skyldnerens erkendelse af gælden er primært udviklet i retspraksis.

En fristafbrydende erkendelse af gælden fra debtors side foreligger ved skyldnerens indrømmelse af forpligtelsens eksistens. Erkendelsen skal angå en gældspost af en bestemt størrelse, men det kan ikke kræves, at skyldneren skriftligt og udtrykkeligt bekræfter gældens tilblivelse og dens størrelse, idet der i så fald vil være tale om en egentlig anerkendelse af gælden, der etablerer et særligt retsgrundlag efter 1908-lovens § 1, stk. 2.

Det er i en række domme fastslået, at skyldnerens omtale af eller henvisning til gælden i forbindelse med brevveksling med fordringshaveren udgør en erkendelse, der afbryder forældelsen, hvis der ikke er tvivl om, hvilken gæld skyldneren henviser til. Dette gælder dog ikke, hvis skyldneren bestrider gælden eller rejser tvivl om fordringshaverens opgørelse af denne.

...

Herudover kan skyldnerens handlemåde indebære, at der foreligger en fristafbrydende erkendelse.

Det antages således, at betaling af renter i almindelighed indebærer en stiltiende erkendelse af hele gælden. ...

...

Spørgsmålet om, hvorvidt skyldnerens betaling af afdrag udgør en fristafbrydende erkendelse af hele kravet, afhænger af de konkrete omstændigheder. Det ligger dog fast, at hvis betalingen fremstår som en afdragsvis betaling af en større gæld, der præciseres i forbindelse med betalingen, vil der være tale om en erkendelse, jf. U 1967.325 H.”

I betænkningen, s. 337-338, der vedrører forslaget til de nye regler om afbrydelse ved erkendelse, hedder det bl.a.:

”Udvalget foreslår for så vidt angår afbrydelse ved skyldnerens erkendelse en videreførelse af gældende ret, jf. herom i afsnit 2.1 ovenfor. Der henvises til lovudkastets § 14.

Ved udformningen af bestemmelsen foreslås en vis præcisering i forhold til reglen i 1908-lovens § 2, 2. pkt., 1. led, idet det i lovudkastets § 14 på samme måde som i den norske lovs § 14 foreslås at angive, at skyldneren kan erkende forpligtelsen ”udtrykkeligt eller ved sin handlemåde”. Herved gøres det klart, at det ikke er et krav, at skyldneren udtrykkeligt indrømmer at have en forpligtelse, men at der også i skyldnerens handlinger kan ligge en fristafbrydende erkendelse.

Udvalget stiller derimod ikke forslag om på samme måde som i 1957-betænkningens § 18 at nævne skyldnerens erlæggelse af rente som et eksempel på erkendelse, bl.a. fordi dette muligvis kunne føre til den forkerte modsætningslutning, at betaling af afdrag aldrig kan udgøre en fristafbrydende erkendelse.

Det foreslås fortsat at anvende udtrykket ”erkendelse” i relation til afbrydelse af forældelsesfristen i stedet for det mere nutidige udtryk ”anerkendelse”. Det sidstnævnte udtryk anvendes i forbindelse med reglen om særligt retsgrundlag, jf. lovudkastets § 4. Ved at anvende forskellige udtryk i de to bestemmelser tilkendegives det, at der er forskel på de krav, der stilles til skyldnerens indrømmelse af forpligtelsen ved afbrydelse, henholdsvis etablering af særligt retsgrundlag. Der tilsigtes ikke realitetsændringer med hensyn til, hvad der ligger i erkendelsesbegrebet, og det vil således fortsat ikke – som ved en egentlig anerkendelse af gælden, der etablerer et særligt retsgrundlag - kunne kræves, at skyldneren skriftligt bekræfter gældens tilblivelse og størrelse.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår TAKS’ udpantningsudlæg i ejendommen ..., Færøerne, som A ejer. Udpantningen vedrører et krav på betaling af restskat, som SKAT i henhold til Overenskomst af 7. december 1989 mellem de nordiske lande om bistand i skattesager, jf. bekendtgørelse nr. 42 af 30. april 1992, har overdraget til TAKS til inddrivelse.

Sagen for Højesteret angår alene, om kravet er forældet. Parterne er enige om, at spørgsmålet skal afgøres efter den danske forældelseslov, jf. lovebekendtgørelse nr. 1238 af 9. november 2015.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af

andre bestemmelser. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen efter stk. 2 først fra betalingsfristens udløb.

Højesteret finder, at det tidligste tidspunkt, hvor SKAT kunne kræve at få fordringen opfyldt, var ved dannelsen af Bs årsopgørelse for 2010 den 12. december 2011, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1.

Det fremgår af årsopgørelsen fra SKAT, at restskatten til indbetaling blev opkrævet i tre rater af 200.846 kr. med forfaldsdato den 1. februar, 1. marts og 1. april 2012 og med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Skattestyrelsen har oplyst, at fristerne blev udskudt med én måned af hensyn til borgeren, selvom kravet efter kildeskattelovens regler kunne være blevet opkrævet med forfaldsdatoer den 20. januar, 20. februar og 20. marts 2012.

Højesteret finder, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor der er givet en længere frist for betaling end den i loven foreskrevne, må forældelsesfristen efter forældelseslovens § 2, stk. 2, regnes fra det tidligste tidspunkt, det efter loven var muligt at lade kravet forfalde til betaling. Som anført af TAKS, kunne beløbet være blevet opkrævet med forfaldsdatoer den 20. januar, 20. februar og 20. marts 2012.

Forældelse vil herefter være indtrådt henholdsvis den 20. januar, 20. februar og 20. marts 2015, medmindre forældelsesfristen forinden dette tidspunkt må anses for afbrudt.

TAKS har for Højesteret frafaldet et tidligere anbringende om, at forældelse var afbrudt efter forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4. Spørgsmålet for Højesteret er herefter, om forældelsesfristen er afbrudt ved, at A har erkendt kravet, jf. forældelseslovens § 15.

Det beror på en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, om en skyldner over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde har erkendt sin forpligtelse. Det afgørende for denne vurdering er, om fordringshaveren på grund af skyldnerens adfærd med føje har fået den opfattelse, at der ikke er tvist om kravet, således at der ikke er rimelig anledning for fordringshaveren til at foretage retslige skridt.

I den boopgørelse, som A underskrev den 20. marts 2014, var der anført en post på 607.000 kr. vedrørende ”skattegæld” og beløbet var blevet fradraget ved opgørelsen af nettoformuen (”den beholdne formue”). Højesteret finder, at A ved underskrivelsen af opgørelsen, som blev sendt og modtaget af TAKS den 2. juni 2014, gav SKAT anledning til at antage, at der ikke var nogen tvist om kravet.

Højesteret lægger vægt på, at A ikke har haft pligt til at anføre krav i boopgørelsen, som han ikke mente bestod, ligesom han må anses for at have været bekendt med, at opgørelsen ville tilgå TAKS og dermed også fordringshaveren SKAT. På det tidspunkt, hvor boopgørelsen blev udfærdiget, var SKAT’s afgørelse om betaling af restskat heller ikke blevet påklaget eller i øvrigt søgt indbragt for domstolene, ligesom der ikke blev gjort nogen indsigelse, da kravet blev anmeldt i dødsboet den 19. september 2013.

As anbringende om, at han løbende har gjort indsigelse mod kravet, er bestridt af TAKS, og der foreligger heroverfor ingen dokumentation for, at der er gjort indsigelse. As skrivelse af 5. marts 2013 til advokat Julianna Klett udgør ikke dokumentation for, at B eller A har gjort indsigelse imod kravet.

Højesteret finder på denne baggrund, at forældelsesfristen blev afbrudt med virkning fra As underskrift på formueopgørelsen den 20. marts 2014, og at der herefter løb en ny 3-årig forældelse, jf. forældelseslovens § 15, jf. § 3, stk. 1.

Da pantefogeden foretog udpantningsudlæg for kravet ved udpantningsforretning den 6. december 2016, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2, og således inden for 3-års fristen, jf. § 3, stk. 1, er kravet på 582.522,03 kr. herefter ikke forældet.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

I kæremålsomkostninger for landsret og Højesteret skal A betale 10.000 kr. til TAKS. Det idømte beløb skal betales inden 14 dage fra denne højesteretskendelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.